

A sip.

(Novella.)

Egyedül ült az asszony egy fa árnyékában. A nap forrón tüzött a síkságra és bár nádasok voltak a közelben, mégis fülledt, száraz volt a levegő. Olvasott éppen, a fehér papirtól már káprázott a szeme, letette a könyvet. Lehunyta a szemét és elgondolkozott.

Gondolatai elszálltak messze a nagyvilágba, amelyből már három hónapja kiszakadt ide a tropikus vidékre. Eljött, hogy legalább a derült évszak alatt együtt legyen az urával. Szerette az urát, aki itt dolgozott most háromnegyed éve. Itt egy kényelmes sátorban laktak, amelyet alkalmadtán tovább lehetett szállítani. De már unta az egyedüllétet. Az ura most is körülbelül másfél kilométernyire dolgozott innen egy csoport munkással, oda vezetett a jól kitaposott ösvény.

Nem az urára gondolt. Mi lehet most a Lidón, vagy Ostendében? Ott most vidám élet folyik. Kacagó nagy társaság fürdik, sétál, tenniszeznek. Kissé haragudott a sorsra, amely őt idevezette. Lassan lecsukódott a szeme, félálomba merült.

Egyszer csak valami nyomasztó érzés fogta el... összerázkódott és kinyitotta szemét. Az ösvényen, mintegy husz-huszonöt lépésnyire egy kobra sütkérezett a napon.

Először nem fogta fel a veszély nagyságát és tágra nyílt szemmel nézte a kigyót, amely lassan, minden cél nélkül jött közelebb. Hogy el nem futhat előle, azt rögtön belátta, fegyvere nem volt.

A veszélyben önkéntelenül az urára gondolt. Az övéhez kapott, ahol egy élehangú sip volt. Az ura adta veszély esetére. Belefujt kétszer, élesen, azután remegve várta, hogy mi lesz.

A kigyó hirtelen felkapta a fejét és figyelt. Észre vette az asszonyt és megállott. Az asszony nem tudta, hogy meghallotta-e az ura a füttyöt és ha meg is hallotta, nincs-e valami halaszthatatlan dolga?

Két kinos perc telt el. A kigyó még most is azon a helyen állott, majd lassan megindult az asszony felé, aki halálsápadtan állott a fának dőlve. Lassan közeledett a hulló. Már csak tíz lépésre volt... hirtelen megállott.

Halkan, alig okozva zajt, már előre surrant az ura kerékpáron. Rögtön meglátta és megértette a helyzetet. Leugrott a gépről, elővette revolverét. Elég gyenge fegyver, de jó kézben volt. Az asszony ránézett az urára, de az most nem törődött vele. Kézében esztent a revolver, amint a ravaszt felhuzta, azután célzásra emelte. Az arc merev lett, kiült rá valamely fölényes vadság. Érezhető volt, hogy biztos abban, hogy ő marad fölül, ha egyetlen golyója is van.

A lövést csak mintegy üvegbura alól hallotta az asszony és már érezte, hogy valaki karjára veszi és nyugodt, biztos lépésekkel indult vele hazafelé.

*

Szólt a zene a nagyteremben, a karzaton a nagy zenekar játszta a keringőt és a teremben párok lejtettek. A nagyterem mellett volt egy kisebb terem és a játékterem. Mindenütt vidám kacagás, jókedv uralkodott. A pincérek nesztelenül hordták körül a frissítőket. A kisterem egyik sarkában zöld plüsfotelben délszaki növények alatt ült az asszony egy férfivel. Estélyi toilettben volt. Végre beteljesült a vágya, az ura befejezte a munkát és tétre visszajöttek Európába. Végre visszakerült a régen nélkülözött társaságba, ahol örömmel fogadták. Hiányozni ugyan nem hiányzott, mert ő csak egyik tagja volt a társaságnak, míg neki az egész társaságot kellett nélkülöznie. Most aztán teljes hévvel vetette magát a szórakozások közé. Hangversenyről bálba mentek az urával. Gavallérja is akadt, aki elki-

sérte, ha az ura nem mehett vele valahová. Bolondságokat mondott neki, szórakoztatta, virágot hozott. Az asszonynak jól esett. Az ura pedig nem bánta, nem sokra becsülte a másikat.

Ma azonban mintha jobban tetszett volna az a másik. Olyan áhitattal nézett reá az egész idő alatt, amíg mással táncolt és most beszélni kezdett. Hangja lágyan esengett, behizelgően. Beszélt neki az elmulasztott élvezetekről, amelyeket joga van pótolni. Az ura nem törődik vele eléggé, legalább is nem annyira, mint azt megérdemelné. Most is bent időzik a kártya szobában, pedig sohasem volt szenvedélyes kártyás.

Az asszony hallgatta a fiatalember vádjait. Egy belső hang azt sugta, hogy csak hálás lehet az urának, hogy az annyira megbizik benne és szabadon engedi szórakozni. Ezt a hangot azonban messze elnyomta az a régen nélkülözött jó érzés, mely most elfogta. Kissé mámoros is volt, a forró levegő körülhenge, csillogott a szeme az élvezetektől. Hátradült a fotelben és egymásra vetette lábait.

Amint sálját egy kissé megigazitotta, keze hozzáért az ezüst siphoz, amelyet azóta egy ezüst láncan állandóan viselt. Minden gondolkodás nélkül, anélkül, hogy az valami emléket ébresztett volna benne, játszadozni kezdett vele. Forgatta csuklója körül, majd szájjához emelte. Éppen akkor hajolt hozzá a gavallérja, amitől megijedve, akaratlanul halkán a sipba lehelt egyet.

A sip éles hangot adott. Ijedten néztek egymásra. Aligha vette észre valaki, mert a zene szólt, a vidám moraj tovább zúgott a termekben. Egy pernyi csönd, azután egy-két zavart szó, amikor a szomszéd teremből egész nyugodtan, természetesen mosolyogva megjelent a férj.

— Maga már fáradt és holnap korán kell felkelnünk a kirándulás miatt. Nem megyünk már haza? — kérdezte az asszonytól.

Az asszony engedelmesen lehajtotta a fejét.

— Igaza van, menjünk! — szólt felállva.

A férj odafordult a gavallérhoz:

— Remélem, ön is velünk tart? Hazavisszük az autón.

Nyugodtan mondta ezt, mosolyogva, de az asszony, amint ránézett, ismét látni vélte azt a kemény, vad vonást a mosoly alatt...

A gavallér valami kifogást mondott és így kettesben távoztak el minden feltűnés nélkül. A ruhatárban felségítették rájuk a felöltőket, a kapus előállította az autót. Alig intéztek egymáshoz egy-egy szükséges szót. Beültek az autóba, amely nesztelenül suhant tova.

Hallgatagon ültek egymás mellett... az asszony urára nézett... majd szeretettel érintette meg az igénytelen kis sipot. Ezen már egy dátum volt bevésve. az emlékezetes eset napja a kobraival. Most elhatározta, hogy belevéseti a mai dátumot is. Papp Remig.

ÚJ ÉLET a legmagyarabb hetilap.

Szittner és Hoffmann

Therapia laboratorium és dobozgyár r.-i.
SZEGED. ♦ Telefon 5-09.

KÉSZIT:

Gyógyszerészeti dobozokat, papírárukat, kereskedelmi dobozokat, cukrászati dobozokat, díszműárukat, reklám cikkeket.